

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/319/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2513205655
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Dudášová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2016:2513205655.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Andrea Dudášová a členov senátu: JUDr. Magdaléna Krajčovičová a JUDr. Martin Holič, v právnej veci navrhovateľa: EOS KSI Slovensko, s.r.o., Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpený advokátskou spoločnosťou: Tomáš Kušnir, s.r.o., Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 36 613 843, proti odporcovi: P. U., nar. XX.XX.XXXX, C. P. XXX/XX, Q. O., o zaplatenie 1.897,72 eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Piešťany č. k. 15C 70/2014-66 zo dňa 8. januára 2015, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej zamietajúcej časti a v závislom výroku o náhrade trov konania **p o t v r d z u j e**.

Odporcovi sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Rozsudkom napadnutým odvolaním prvostupňový súd konanie v časti o zaplatenie sumy 40,- eur zastavil, vo zvyšku súd návrh zamietol a odporcovi náhradu trov konania nepriznal.

Svoje rozhodnutie prvostupňový súd po citácii § 96 ods. 1 až 3 O.s.p., § 497 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka účinného ku dňu uzavretia zmluvy, § 2, § 4 ods. 1, 2 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch účinného ku dňu uzavretia úverovej zmluvy, § 524 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 7 ods. 1, 2 a 4 zákona č. 250/2007 Z.z. účinného k 12.06.2012, § 8 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa účinného k 12.06.2012, § 37 ods. 1, § 39 Občianskeho zákonníka vecne tým, že vzhľadom na to, že navrhovateľ využil svoje dispozičné právo a vzal svoj návrh na začatie konania v časti späť, súd konanie v časti o zaplatenie sumy 40,- eur zastavil. Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že odporca a právny predchodca navrhovateľa uzatvorili dňa 7.8.2008 zmluvu o poskytnutí účelovej pôžičky, resp. zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle ust. §§ 2 a 4 zákona č. 258/2001 Z.z. v znení účinnom ku dňu 7.8.2008, na základe ktorej právny predchodca navrhovateľa - spoločnosť Consumer Finance Holding, a.s., IČO: 35 923 130 poskytla odporcovi peňažné prostriedky vo výške 71.073,93 Sk (2.359,22 eur), ktoré sa odporca zaviazal uhradiť v 47 mesačných splátkach po 2.258,-Sk (74,95 eur), t.j. spolu 106.126,-Sk (3.522,74 eur). Vzhľadom na charakter zmluvy sa jedná o spotrebiteľskú zmluvu v zmysle § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, keďže bola uzavretá medzi dodávateľom a spotrebiteľom. Základnou povinnosťou navrhovateľa v sporovom konaní je povinnosť tvrdiť relevantné skutočnosti v rozsahu, aby bolo možné posúdiť dôvodnosť uplatneného nároku a subsumovať tvrdený skutkový stav pod príslušné zákonné ustanovenia. Predpokladom úspešnosti návrhu je teda najskôr relevantné skutočnosti tvrdiť a až potom ich preukázať príslušnými dôkazmi. Navrhovateľ si v konaní nesplnil, a to napriek výzve súdu zo dňa 28.5.2013 (č.l. 18) a poučeniu právneho zástupcu navrhovateľa v zmysle § 120 ods. 4 O.s.p. (č.l. 50 - súčasťou predvolania), základnú povinnosť tvrdenia vo vzťahu k žalovanej sume, nakoľko žalovanú sumu riadne nešpecifikoval, nezdôvodnil. V

návrhu na začatie konania pri žalovanej sume 1.897,72 eur uviedol, že predstavuje rozdiel medzi istinou úveru (pozn. súdu - zrejme sumou 71.073,93 Sk, resp. 2.359,22 eur?) a súčtom všetkých mesačných platieb započítaných na istinu, pričom neuviedol aká suma tvorí súčet týchto všetkých mesačných platieb započítaných na istinu, prečo práve táto suma a akým spôsobom k danej sume dospel. Navrhovateľ ani neuviedol, prečo pri výpočte úroku z omeškania (186,98 eur) vychádzal zo sumy/istiny 2.547,72 eur. Právny zástupca v špecifikácii žalovanej sumy dňa 31.10.2013 súdu uviedol, že z predloženej platobnej histórie je zrejme, že z predpísaných úhrad v celkovej výške 2.547,72 eur odporca neuhradil ani jednu splátku, preto sa dostal do omeškania zo sumou 2.547,72 eur. Ako však vyplýva zo samotnej zmluvy zo dňa 7.8.2008, celková výška predpísaných úhrad bola v sume 106.126,-Sk (3.522,74 eur), t.j. 47 mesačných splátok po 2.258,-Sk, a nie suma 2.547,22 eur. Z tohto pohľadu sa súdu podaný návrh javí ako zmätočný, nepreskúmateľný, a preto súd takémuto návrhu nemohol vyhovieť, nakoľko by sa (v prípade jeho vyhoveniu) jednalo o svojvoľné, nepreskúmateľné rozhodnutie súdu. Ako už bolo uvedené, navrhovateľ na výzvy uvedený nedostatok neodstránil. Čo sa týka predloženého obratu (č.l. 23), jedná sa o písomnosť, ktorá nie je ani podpísaná a ani iným spôsobom potvrdená samotným navrhovateľom, ani jeho právnym predchodcom. Jedná sa len o počítačom spracovanú a následne vytlačenú listinu, ktorá podľa názoru súdu bez ďalšieho nespĺňa náležitosti dôkazného prostriedku, ktorý by mal preukázať čerpanie/úhrady finančných prostriedkov odporcom. Navyše odkaz na listinný dôkaz nemôže nahrádzať skutkové tvrdenia, ktoré majú byť obsiahnuté v návrhu a je povinnosťou účastníkov konania. Špecifikácia žalovanej sumy tak ako ju uviedol navrhovateľ nie je podľa súdu postačujúca do miery, aby bolo možné preskúmať dôvodnosť podaného návrhu. Z týchto dôvodov súd potom návrh navrhovateľa ako nedôvodný zamietol. Nakoľko súd nepriznal navrhovateľovi žalovanú istinu (nepreukázaná jej dôvodnosť), nebolo mu možné priznať ani uplatnené príslušenstvo, t. j. úroky z omeškania z uplatnenej istiny. Vzhľadom na dôvod zamietnutia návrhu sa prvostupňový súd v tomto rozhodnutí preto ani nevysporiadal s otázkou premlčania, resp. aplikáciou ust. § 5b zák. č. 250/2007 Z.z., ktorého aplikáciu navrhovateľ namietal.

K dohode o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku súdna prax (k tomu pozri rozsudok Krajského súdu v Trenčíne vo veci sp. zn. 4Co/940/2013 zo dňa 16.10.2014) už zaujala stanovisko, že pri uzatváraní týchto dohôd zo strany navrhovateľa došlo k nekalej obchodnej praktike. Je nepochybné, že právny vzťah medzi účastníkmi je vzťah so spotrebiteľskej zmluvy, a preto je potrebné aj na tento právny úkon aplikovať ustanovenia, ktoré spravujú vzťahy spotrebiteľského charakteru. Súdna prax vychádza zo stanoviska, že dohoda o splátkach je typicky formulárovým ošetrením vzniknutého stavu, kedy sa na podpis spotrebiteľovi predkladá zdanlivo výhodný formulár o splátkach. Aj v tomto prípade dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku predloženú navrhovateľom, treba považovať za formulárový dokument, ktorý má zdanlivo pôsobiť ako ústupok navrhovateľa vo forme povolenia splátok dlhu, avšak jeho cieľom je dosiahnutie uznania záväzku a tým predĺženie premlčacej lehoty na uplatnenie nároku, ako aj dosiahnutie súhlasu s rozhodcovskou doložkou. Z textu dohody je zrejme, že ide o formulár, ktorý navrhovateľ používa vo vzťahu k neurčenému počtu dlžníkov. Možno konštatovať, že ak dlžník podpisuje takúto dohodu, nerobí to z dôvodu, aby uznal svoj záväzok, ale aby dosiahol splátky svojho dlhu. Uznanie záväzku je cieľ sledovaný predovšetkým veriteľom a nie dlžníkom a keďže ide o predformulované tlačivo, dlžník pri uzatváraní dohody o splátkach nemôže jeho obsah ovplyvniť. Dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní dlhu, v ktorej je uvedené, že má vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch, je považovaná za rozpornú s dobrými mravmi. Text dohody je podpísaný na dopredu navrhovateľom pripravený formulár, vytlačený drobným písmom, ktorého obsah nemôže spotrebiteľ ovplyvniť. Zároveň je vždy potrebné prihliadnuť aj na okolnosti, za ktorých takýto úkon vznikol. Vychádzajúc zo zásady ochrany spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany je umiestnenie textu o vedomosti premlčaného dlhu do bodu 3 dohody /v ktorej v danom prípade ani nebola uvedená výška splátok/ obsahovo označené ako „forma splatenia záväzku“ zavádzajúce, a preto napĺňa kritériá nekalej obchodnej praktiky. Z vyššie uvedeného dôvodu, súd uznanie dlhu odporcom považoval za neplatné podľa § 39 Občianskeho zákonníka, pretože sa prieči zákonu (§ 7 ods. 1, 2 a 4 zákona č. 250/2007 Z.z.). Taktiež je potrebné zdôrazniť, že predložené uznanie dlhu zo strany navrhovateľa obsahuje číslo zmluvy/zákazníka 5460568, pričom číslo uzatvorenej zmluvy bolo iné, a to: 5001522, zmluva bola zo dňa 7.8.2008 a nie zo dňa 20.8.2008 ako bolo uvedené v uznaní dlhu. Z tohto dôvodu súd považuje uvedený právny úkon, teda dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku zo dňa 12.6.2012 za neplatnú v zmysle § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pre jeho neurčitosť.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 O.s.p. a odporcovi, ako úspešnému účastníkovi konania, náhradu trov konania nepriznal, nakoľko si odporca návrhom neuplatnil priznanie náhrady trov tohto konania (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie navrhovateľ prostredníctvom právneho zástupcu z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci a nedostatočného zistenia skutkového stavu, pretože súd na daný prípad aplikoval § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa, s čím navrhovateľ nemôže súhlasiť. Poukázal na § 1 ods. 1 Ústavy, na Nález Ústavného súdu PL. ÚS 16/95, PL. ÚS 36/95 na článok 125 ods. 1 písm. a), ods. 4 Ústavy, Nález Ústavného súdu III. ÚS 348/06. Zastáva názor, že aplikáciou § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa dochádza k značnému narušeniu princípu právneho štátu, k porušeniu zákazu diskriminácie, k porušeniu ochrany pred svojvoľným zásahom štátnej moci, k narušeniu práva na majetok a ochranu vlastníckeho práva, k porušeniu zásady rovnosti účastníkov konania, k porušeniu práva na prístup k nezávislému a nestrannému súdu. Aplikovaním § 5b porušil súd zásady uvedené v Ústave Slovenskej republiky. Navrhovateľ si v konaní uplatnil svoj nárok návrhom z 19.04.2013, pričom predmetné ustanovenie nadobudlo účinnosť až dňa 01.05.2014 a preto navrhovateľ nemôže súhlasiť s rozhodnutím súdu a právnym posúdením veci. Zároveň navrhovateľ poukazuje na časové obdobie, ktoré uplynulo odo dňa podania žalobného návrhu až do dňa rozhodnutia vo veci, pričom navrhovateľ niekoľko krát žiadal súd o pokračovanie v konaní a práve z dôvodu prieťahu v konaní navrhovateľovi vznikla škoda. Navrhovateľ sa preto domáhal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že vyhovie návrhu navrhovateľa resp. ho zruší a vec vráti súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Uplatnil si aj náhradu trov odvolacieho konania spolu vo výške 107,67 eur s DPH pozostávajúceho z jedného úkonu právnej služby vo výške 97,60 eur s DPH, režijného paušálu vo výške 10,07 eur.

Odporca odvolací návrh nepodal, k doručenému odvolaniu sa písomne nevyjadril.

Krajský súd v Tmave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204 ods. 1 O.s.p.), oprávnenou osobou - účastníkom konania (§ 201 O.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 201 a § 202 O.s.p.), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 205 ods. 1 O.s.p.) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 205 ods. 2 O.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné, keďže rozsudok súdu prvého stupňa je v napadnutej zamietajúcej časti a v závislom výroku o náhrade trov konania vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky na jeho potvrdenie v zmysle § 219 ods. 1 O.s.p.

Predmetom prieskumu odvolacieho súdu, s poukazom na uplatnené odvolacie dôvody navrhovateľa, s prihliadnutím na odôvodnenie preskúmaného rozsudku, bolo posúdiť, či prvostupňový súd správne návrh vo zvyšku zamietol a zároveň rozhodol, že odporcovi sa náhrada trov konania nepriznáva. Predmetom odvolacieho prieskumu pritom nebol prvý odsek výroku, ktorým bolo konanie v časti o zaplatenie sumy 40,- eur zastavené a ktorá v dôsledku nenapadnutia odvolaním sa stala právoplatnou.

Pretože odvolací súd v plnom rozsahu preberá súdom prvého stupňa zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre posúdenie žalobou uplatneného nároku, jeho výsledky jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach správne vyhodnotil a napokon dospel k správnym skutkovým záverom a pretože odvolací súd v celom rozsahu zdieľa i právne závery prvostupňového súdu vo veci, ktorý na vec aplikoval správne hmotnoprávne ustanovenia a tieto v súvislosti s danou vecou i správne vyložil, s poukazom na ust. § 219 ods. 2 O.s.p. odvolací súd už iba odkazuje na správne, presvedčivé a vyčerpávajúce písomné odôvodnenie rozsudku. Odvolací súd ani s prihliadnutím na odvolacie argumenty nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov prvostupňového súdu odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľovi. Vzhľadom na to, že prvostupňový súd sa v odôvodnení preskúmaného rozsudku vyčerpávajúcym spôsobom vysporiadal so všetkou relevantnou argumentáciou účastníkov predostretou v konaní včítane argumentácie odvolateľa, ktorého odvolacie námietky v podstatnej časti nereflektujú argumentáciu odôvodňujúcu zamietnutie žaloby použitú prvostupňovým súdom, odvolací súd ani nemá čo podstatné k odôvodneniu prvostupňového rozsudku dodať.

S poukazom na uvedené, pokiaľ súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom zamietol žalobu navrhovateľa vo zvyšnej časti, rozhodol vecne správne a preto odvolací súd s použitím § 219 ods. 1,

2 O.s.p. napadnutý rozsudok, včítane správneho výroku o náhrade trov konania, (odvolacími dôvodmi osobitne nenapadnutého) potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O.s.p., pričom v odvolacom konaní úspešnému odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože si ich náhradu návrhom v zmysle § 151 ods. 1 O.s.p. neuplatnil.

Senát krajského súdu prijal rozhodnutie pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je možné podať odvolanie.